

ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 27 lutego 2017 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych w składzie:

Przewodniczący: *Z-ca przewodniczącego GKO:*

Wojciech Robaczyński

Członkowie: *Członek GKO:*

Ireneusz Piasecki (spr.)

Członek GKO:

Marek Gluch

Protokolant:

Paweł Matusiak

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych Jacka Krawczyka, po rozpoznaniu, na rozprawie w dniu 27 lutego 2017 r., w sprawie odwołania złożonego przez Zastępcę Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych na niekorzyść (...) – zam. (...), od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Poznaniu z dnia 3 października 2016 r. sygn. akt (...), którym Komisja, uniewinniła (...) - pełniącego w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Dyrektora (...) od zarzutu popełnienia czynu określonego w art. 9 pkt 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168 i z 2012 r. poz. 1529 z późn. zm.) zwanej dalej uondfp, polegającego na wykorzystaniu części dotacji w kwocie 20.066,98 zł, udzielonej na realizację zadania pn. „(...)” - niezgodnie z przeznaczeniem, poprzez wykazanie w dniu 14 stycznia 2014 r., w rozliczeniu dotacji kosztu amortyzacji sprzętu

medycznego, która nie była związana z realizacją zadania określonego w umowie z dnia (...), na podstawie której przyznana została dotacja w kwocie 280.000 zł.

Komisja Orzekająca I instancji uznała, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

orzeka

na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 1 uondfp utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie.

Pouczenie:

Orzeczenie niniejsze jest prawomocne w dniu jego wydania. Na niniejsze orzeczenie – w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia – służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównej Komisji Orzekającej.

Uzasadnienie

Orzeczeniem z 3 października 2016 r. Regionalna Komisja Orzekająca w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Poznaniu, na podstawie art. 78 ust. 3 w związku z art. 78 ust. 1 pkt 2 uondfp, uniewinniła Pana (...) od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych z art. 9 pkt 1 uondfp polegającego na wydatkowaniu dotacji niezgodnie z przeznaczeniem określonym przez udzielającego dotację.

Wnioskiem z dnia 7 września 2016 r. Zastępca Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych właściwy w sprawach rozpatrywanych przez Regionalną Komisję Orzekającą w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Poznaniu, działając na podstawie przepisu art. 109 w związku z art. 42 ust. 1 oraz art. 46 pkt 4 i art. 99 pkt 1 i 2 uondfp, wniósł o ukaranie karą upomnienia Pana (...), pełniącego w czasie popełnienia czynu funkcję Dyrektora (...), **za naruszenie dyscypliny finansów publicznych** w rozumieniu przepisów **art. 9 pkt 1** uondfp, polegające na wykorzystaniu części dotacji w kwocie 20.066,98 zł, udzielonej na realizację zadania pn. „(...)” niezgodnie z przeznaczeniem. Jako uzasadnienie wniosku wskazano, że beneficjent w rozliczeniu dotacji ujął koszt amortyzacji sprzętu medycznego, czego nie można uznać jako dotacji wykorzystanej zgodnie z przeznaczeniem bowiem przedmiotowa amortyzacji nie była związana z realizacją zadania określonego w umowie z dnia 25 marca 2013 r., na podstawie której przyznana została dotacja w kwocie

280.000 zł. Tym samym działanie Obwinionego było sprzeczne z przepisami art. 254 ust. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

Regionalna Komisja Orzekająca ustaliła, że pismem z dnia 8 lutego 2013 r. Obwiniony skierował do (...) wniosek o kontynuację programu profilaktycznego w zakresie schorzeń (...) w 2013 r. i przyznanie środków finansowych na ten cel. W uzasadnieniu Obwiniony podał cenę za badanie - 50 zł (brutto), w tym: 32 zł za zdjęcie rtg + 18 zł za badanie spirometryczne. W kalkulacji jednostkowej stanowiącej wielkość ceny za jedno badanie spirometryczne podano m.in. koszty amortyzacji sprzętu /spirometry, laptop/ naprawy, konserwacje w przeliczeniu na 1 badanie - 2.30 zł. W kalkulacji za jedno badanie rtg podano m.in. koszty konserwacji, napraw, amortyzacji, środków czystości i inne na 1 badanie rtg - 11,20zł.

Na podstawie złożonej kalkulacji została zawarta umowa w dniu 25 marca 2013 r. pomiędzy Województwem (...) reprezentowanym przez Marszałka Województwa (...) a (...) reprezentowanym przez Obwinionego Dyrektora - (...).

W § 2 umowy zapisano, iż przedmiotem umowy jest wykonanie przez Wykonawcę zadania pn. (...). W ramach programu będzie wykonane zdjęcie rtg cyfrowe klatki piersiowej, badanie spirometryczne w ambulansie przewoźnym wraz z opisem oraz prelekacja w zakresie profilaktyki schorzeń układu oddechowego. W § 7 ustalono, że koszt uczestnika programu wynosi 50 zł (brutto), w tym badanie rtg 32 zł, badanie spirometryczne 18 zł, czyli w wielkościach takich samych jak w piśmie wnioskującym o dotację, zawierającym amortyzację.

Szpital otrzyma środki na realizację programu w wysokości 280.000 zł. 14 stycznia 2014 r. Obwiniony złożył sprawozdanie finansowe z wykonania zadania pn. (...). W rozliczeniu otrzymanych środków dotacji w części „Kosztorys ze względu na typ wydatków”- rodzaj wydatków i sposób ich kalkulacji w pkt IV pozostałe koszty wymieniono - amortyzację sprzętu rtg i ambulansu w wysokości 20.066,98 zł. Taka sama wielkość została wykazana w tabeli „Zbiorcze zestawienie faktur” poz.179 - amortyzacja w wysokości 20.066,98 zł. Sprawozdania z realizacji tegoż zadania, zostało opatrzone pieczęcią Województwa (...), data 14 stycznia 2014 r. w części II zapisano, *niniejsze sprawozdanie sprawdzono pod względem merytorycznym i rachunkowym, nie wnosi się żadnych zastrzeżeń, data 28 luty 2014r. podpis- Dyrektor (...).*

Komisja I instancji podzieliła stanowisko Rzecznika, iż brak jest podstaw prawnych do pokrywania amortyzacji ze środków dotacji, jak i brak jest podstaw do jej rozliczenia. GKO w orzeczeniu sygn. akt BDF1/4900/30/35/RN-9/13/RWPD-28234 z dnia 8 lipca 2013r. stwierdziła, że (...) podstawą dokonania wydatku są dokumenty finansowe (rachunki, faktury), na których winna być adnotacja o wysokości kwoty. (...) Dowody księgowe są podstawą ewidencji kosztów (wydatków), w oparciu o którą sporządza się i przekazuje rozliczenie wykorzystania dotacji. GKO uznała też że nie ma podstaw formalnych i prawnych, aby potraktować amortyzację jako ekwiwalent za udostępnienie lokalu (...) O kosztach postępowania orzeczono w myśl art. 167 ust. 2 uoandfp.

Jednak w świetle ustalonego stanu faktycznego, w ocenie Komisji I instancji, Obwinionemu nie można przypisać winy za czyn objęty wnioskiem o ukaranie. Zarówno bowiem dokument

wnioskujący o przyznanie środków na realizację programu zdrowotnego, jak i dokument stanowiący rozliczenie dotacji nie był kwestionowany przez Donatora. Kwoty jednostkowe za poszczególne badania zostały bez zastrzeżeń wpisane do umowy o udzieleniu dotacji. W tych kwotach jednostkowych była uwzględniona wielkość amortyzacji - co wyraźnie wyszczególniono we wniosku o dotację. Naruszeniem dyscypliny finansów publicznych z przepisu art. 9 pkt 1 uodfp jest wydatkowanie dotacji niezgodnie z przeznaczeniem określonym przez udzielającego dotację. Zgodnie zaś z art. 19 ust. 2 uodfp, odpowiedzialność ponosi osoba, której można przypisać winę w czasie popełnienia naruszenie.

Zdaniem RKO, Obwiniony nie ponosi winy za wskazane we wniosku naruszenie dyscypliny finansów publicznych. W związku z tym, Komisja uniewinniła go od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych z art. 9 pkt 1 uodfp, polegającego na wydatkowaniu dotacji niezgodnie z przeznaczeniem określonym przez udzielającego dotację. Zdaniem Komisji, to Donator winien dokonać analizy kosztów jednostkowych przedłożonych przez beneficjenta w momencie ubiegania się o środki z dotacji na realizację programu. Przyjmując bez zastrzeżeń wnioski o środki dotacji na realizację programu oraz przyjmując bez zastrzeżeń rozliczenie dotacji przez beneficjenta utwierdził Obwinionego, iż jego działanie było prawidłowe.

Od powyższego orzeczenia odwołanie **na niekorzyść Obwinionego**, na podstawie art. 137 ust. 5 uodfp, złożył Zastępca Rzecznika Dyscypliny. Orzeczeniu zarzucił obrazę przepisów prawa poprzez ich niewłaściwą interpretację i wniósł o zmianę zaskarżonego Orzeczenia i wymierzenie Obwinionemu wnioskowanej kary upomnienia **bądź** uchylenie zaskarżonego Orzeczenia i przekazanie sprawy Regionalnej Komisji Orzekającej do ponownego rozpoznania.

W ocenie Zastępcy Rzecznika, argumentacja zawarta w uzasadnieniu orzeczenia Komisji I instancji nie znajduje uzasadnienia z następujących przyczyn:

1. Wniosek o przyznanie środków na realizację programu zdrowotnego zawierał szacunkową wartość poszczególnych badań, przy czym ich kalkulacja opierała się na wymienieniu niektórych elementów bez podania konkretnej wartości tych elementów. Przyjęcie do określenia wartości badań kosztu amortyzacji spowodowało, że wielkość wnioskowanej dotacji obliczono w sposób wadliwy oraz nieuprawniony. Obwiniony z racji pełnionej funkcji winien sporządzić wniosek zawierający kalkulację kosztów stanowiących wydatki planowanych badań zawierające rzeczywiste elementy do ich sfinansowania.
2. Fakt braku kwestionowania przez Donatora sprawozdania końcowego z realizacji zadania jest bez znaczenia dla oceny zarzuconego czynu. W ocenie Zastępcy Rzecznika niedopuszczalne jest rozliczanie środków finansowych pochodzących z dotacji przez Beneficjenta swobodnie, wg własnego uznania, bez uwzględnienia norm prawnych określających procedury ich rozliczenia.

Zdaniem Zastępcy Rzecznika:

1. O braku winy można by mówić, gdyby Obwiniony dołożył należytej staranności, aby określony obowiązek wykonać, ale mimo działania z należyłą starannością właściwą na danym stanowisku doszło do zdarzenia, które wypełnia przedmiotowe znamiona naruszenia dyscypliny finansów publicznych. Na uwagę zasługuje konieczność szczególnej indywidualizacji winy. Staranność wymagana od danej osoby zależy od pozycji, jaką zajmuje w jednostce. Zazwyczaj więcej powinno się wymagać od kierownika, który jest odpowiedzialny za całą jednostkę, a poza tym ma wpływ na to, kogo upoważni do określonych czynności i komu jakie stanowisko powierzy. Zgodnie z uzasadnieniem do projektu ustawy: „przepis kładzie nacisk na zindywidualizowanie staranności (ostrożności) wymaganej od osób wykonujących różne obowiązki w zakresie szeroko rozumianej gospodarki finansowej. W przedmiotowej sprawie Obwiniony nie dołożył należytej staranności oraz ostrożności, stąd jego wina - jako kierownika jednostki sektora finansów publicznych - nie budzi wątpliwości.
2. Zgodnie z orzeczeniem GKO z 29 stycznia 2009 r., BDF/GKO/4900/87/74/RN-16/08/848 „(...) aby mówić o winie, należy ją obwinionemu przypisać. GKO pragnie podkreślić, że dla przypisania winy kluczowa jest możliwość wskazania obwinionemu prawidłowego wzorca zachowania, a więc z udowodnionych okoliczności musi wynikać, iż w chwili popełnienia czynu istniała możliwość alternatywnego zachowania, które nie naruszałoby prawa i które nie stanowiłoby naruszenia dyscypliny finansów publicznych. W przedmiotowej sprawie nic nie stało na przeszkodzie aby dotację rozliczyć zgodnie z przepisami art. 251 ust. 4 ustawy o finansach publicznych a następnie dokonać zwrotu części dotacji jako pobranej w nadmiernej wysokości w rozumieniu przepisów art. 252 ust. 3 ustawy o finansach publicznych.
3. *RKO w swoim uzasadnieniu nie wskazała merytorycznych powodów dla uznania braku winy Obwinionego. Jak wielokrotnie wskazano w orzeczeniach GKO zasadnicze znaczenie dla poprawności merytorycznej orzeczenia będzie miała odpowiedź na pytanie: czy Obwiniony w przedmiotowym stanie faktycznym miał możliwość innego zachowania się? Innymi słowy, o braku winy w danych okolicznościach przesądza fakt, że Obwiniony nie miał innej możliwości zachowania się. We wniosku o ukaranie Z-ca Rzecznika wskazał, że „wina stanowi podmiotową (subiektywną) podstawę odpowiedzialności. Wina zachodzi wówczas, gdy sprawcy naruszenia postawić można zarzut popełnienia czynu zabronionego, przy czym zarzut ten oparty jest na możliwości dania posłuchu normie prawnej. Jak wynika z doktryny oraz orzecznictwa GKO „dla przypisania komuś winy niezbędna jest obiektywna niewłaściwość, to znaczy bezprawność postępowania, polegająca na sprzeczności z ustawą” (orzeczenie GKO DF/GKO/Odw.-46/62/2002. LEX nr 196184) a więc niedanie przez Obwinionego posłuchu normie prawnej mimo, iż Obwiniony miał obiektywnie możliwość postąpienia zgodnie z tą normą stanowi przesłankę przypisania winy za zarzucane czyny. Jak wynika z treści uzasadnienia orzeczenia RKO powyższa argumentacja nie była przedmiotem rozważań przy jego wydaniu.*

Dnia 14 lutego 2017 roku Obrońca Obwinionego złożył pismo, w którym wniósł o oddalenie odwołania z dnia 20 października 2017 r. wniesionego przez Zastępcę Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych a tym samym o utrzymanie w mocy Orzeczenia RKO z dnia 3

października 2016 roku. Odnosząc się do zarzutów Zastępcy Rzecznika, iż Orzeczenie RKO obrazilo przepisy prawa poprzez ich niewłaściwą interpretację podniósł, że Zastępca Rzecznika nie wskazał nawet przepisu do którego odnosi się „obraza przepisów”. Obrońca podniósł ponadto iż Zastępca Rzecznika w odwołaniu pisze o „niewłaściwej interpretacji” przepisów nie wskazując jednak czy nastąpiła błędna wykładnia czy też niewłaściwe zastosowanie (błąd subsumcji) co uniemożliwia Obwinionemu należyłą polemikę w tym zakresie.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych, rozpatrując odwołanie wniesione przez Zastępcę Rzecznika Dyscypliny zważyła, co następuje:

W kontekście znamion naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonych w art. 9 pkt 1 uondfp należało przyjąć, że organy jednostki samorządu terytorialnego mogą określić przeznaczenie środków przekazywanych Beneficjentowi w sposób wiążący. Uwzględniając powyższe Główna Komisja Orzekająca ustaliła, iż w przedmiotowej sprawie należy uznać, że wydatkowanie środków z dotacji, nawet w przypadku uznania, że było ono częściowo niezgodne z orzecznictwem w sprawie możliwości finansowania amortyzacji środkami uzyskanymi z dotacji, nie może być podstawą do pociągnięcia do odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych Obwinionego, albowiem taką możliwość przewidziała umowa dotacyjna sporządzona na podstawie Oferty oraz pozytywne (formalnie i merytorycznie) przyjęcie Sprawozdania z wykonania zadania przez Donatora - przedstawiciela Urzędu Marszałkowskiego, który był stroną umowy.

Stosownie do art. 19 ust. 2 uondfp odpowiedzialność ponosi osoba, której można przypisać winę. Wielokrotnie w orzeczeniach GKO podnoszono, że o winie można mówić, gdy możliwe jest wykazanie, że obwiniony nie zastosował się do normy prawnej, choć miał obiektywnie możliwość postępowania zgodnie z normą. Jeżeli nie miał możliwości, nie można przypisać winy. Ustalenie winy w momencie popełnienia czynu ma podstawowe znaczenie dla ustalenia odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, stanowi bowiem warunek tej odpowiedzialności. Brak winy prowadzi natomiast do stwierdzenia, że nie można przypisać Obwinionemu odpowiedzialności.

Obwinionemu zarzucono naruszenie dyscypliny finansów publicznych, którego znamiona określone zostały w art. 9 pkt 1 uondfp. Kierując się dyspozycją art. 19 ust. 1 uondfp, zgodnie z którą odpowiedzialności ponosi osoba, która popełniła czyn naruszający dyscyplinę finansów publicznych określony przez ustawę obowiązującą w dacie jego popełnienia. Główna Komisja Orzekająca, podjęła się w pierwszej kolejności ustalenia relacji między działaniami zarzucanymi Obwinionemu oraz znamionami naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonych w art. 9 pkt 1 uondfp. Odpowiedzialności za wypełnienie tych znamion. Znamiona te, tj. za wydatkowanie dotacji niezgodnie z przeznaczeniem określonym przez udzielającego dotację, w przedmiotowym stanie faktycznym, zdaniem GKO, nie można przypisać Obwinionemu.

Zarówno dokument wnioskujący o przyznanie środków na realizację programu zdrowotnego, jak i dokument stanowiący rozliczenie dotacji nie był kwestionowany przez Donatora. Kwoty jednostkowe za poszczególne badania zostały bez zastrzeżeń wpisane do umowy o udzieleniu dotacji. W tych kwotach jednostkowych była uwzględniona wielkość amortyzacji - co wyraźnie wyszczególniono we wniosku o dotację. Wbrew twierdzeniom Zastępcy Rzecznika, że Obwiniony nie dołożył należytej ostrożności i staranności, nie dając posłuchu normie prawnej, GKO uznała, iż Obwinionego z Donatorem wiązała umowa dotacyjna, która pozwalała na rozliczenie amortyzacji przez co Beneficjent miał prawo uważać, że działa zgodnie z prawem; zawarta umowa zobowiązywała go do określonego postępowania. Ta okoliczność była dla GKO decydująca w przyjęciu, iż Obwiniony zgodnie z art. 19 ust 2 uondfp dołożył staranności wymaganej od niego jako osoby odpowiedzialnej za realizację obowiązku wynikającego z umowy i nie można mu przypisać winy. W świetle powyższego Obwiniony (...) nie ponosi winy za wskazane we wniosku Zastępcy Rzecznika naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

W związku z tym, Regionalna Komisja Orzekająca słusznie, na podstawie art. 78 ust. 3 w związku z art. 78 ust. 1 pkt 2 uondfp uniewinniła Obwinionego od naruszenia dyscypliny finansów publicznych z art. 9 pkt 1 uondfp, polegającego na wydatkowaniu dotacji niezgodnie z przeznaczeniem określonym przez udzielającego dotację. To Donator winien dokonać analizy kosztów jednostkowych przedłożonych przez beneficjenta w momencie ubiegania się o środki z dotacji na realizację programu. Przyjmując bez zastrzeżeń wnioski o środki dotacji na realizację programu oraz przyjmując bez zastrzeżeń rozliczenie dotacji przez beneficjenta utwierdził Obwinionego w przekonaniu, iż jego działanie było prawidłowe tj. zgodne z umową dotacyjną.

W tym kontekście nie jest jasne, dlaczego wniosek o ukaranie skierowany został właśnie w stosunku do (...). Jak bowiem ustalono, zawiadomienie do Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych skierował Dyrektor Delegatury NIK w Poznaniu. W zawiadomieniu tym wskazano, że w toku kontroli przeprowadzonej na przełomie IV kwartału 2015 r. i I kwartału 2016 r. w Urzędzie (...), której przedmiotem była realizacja programów polityki zdrowotnej przez jednostki samorządu terytorialnego, ujawniono okoliczności wskazujące na to, że Dyrektor (...), dopuścił się czynu noszącego znamiona naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 8 pkt 3 uondfp, polegającego na nieustaleniu, w okresie od 28 lutego 2014 r. do 30 listopada 2015 r., kwoty 20.066,98 zł dotacji podlegającej zwrotowi przez beneficjenta dotacji celowej - (...), która została mu udzielona z przeznaczeniem na realizację zadania pn. „(...)”, w sytuacji gdy z treści złożonego przez beneficjenta sprawozdania finansowego z wykonania zadania i wykorzystania dotacji, zatwierdzonego przez (...) w dniu 28 lutego 2014 r. wynikało, że ww. kwotę beneficjent rozliczył na pokrycie kosztów amortyzacji składników majątkowych stanowiących jego własność, co było niezgodne z zasadami wykorzystania dotacji, określonymi w art. 251 ust. 4 ustawy o finansach publicznych i jako takie, na podstawie art. 252 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy, skutkowało obowiązkiem zwrotu tej części dotacji wykorzystanej niezgodnie z przeznaczeniem. Jednak po przeprowadzonych czynnościach sprawdzających

Zastępca Rzecznika postępowaniem wyjaśniającym, a następnie wnioskiem objął czyn określony art. 9 pkt 1 uondfp w odniesieniu do Obwinionego. Oznacza to, że w odpowiedzi na zawiadomienie NIK o naruszeniu dyscypliny finansów publicznych, ujawniające okoliczności wskazujące na to, że to przedstawiciel Donatora dopuścił się czynu noszącego znamiona naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 8 pkt 3 uondfp, zostało wszczęte postępowanie w stosunku do Obwinionego tj. Beneficjenta w kierunku naruszenia art. 9 pkt 1 uondfp.

Główna Komisja Orzekająca nie wypowiada się, czy w przedmiotowej sprawie byłoby zasadne przypisanie odpowiedzialności pracownikowi Donatora. Wykraczałoby to poza zakres prowadzonego postępowania. Nie można jednak nie wskazać, że z pewnością bardziej zasadne byłoby prowadzenie postępowania w kierunku naruszenia dyscypliny określonego w art. 8 pkt 3 uondfp, zgodnie z treścią złożonego do Rzecznika Dyscypliny zawiadomienia. Można też byłoby ewentualnie rozważyć popełnienie czynu określonego w art. 8 pkt 1 uondfp, polegającego na przekazaniu lub udzieleniu dotacji z naruszeniem zasad lub trybu przekazywania lub udzielania dotacji.

Uwzględniając powyższe Główna Komisja Orzekająca stwierdza, że nie można uznać Obwinionego winnym popełnienia czynu określonego w art. 9 pkt 1 uondfp. Komisja I instancji trafnie oceniła stan faktyczny i zasadnie uniewinniła Obwinionego.

Mając powyższe na uwadze, Główna Komisja Orzekająca orzekła, jak w sentencji.